

JE V POŘÁDKU NEBÝT V POŘÁDKU

Judita Bednářová
Snímky Jaroslav Jiříčka, VLM a archiv C. Buckingham

Narodila se ve Švýcarsku americkému otci a původem íránské matce, žila na Slovensku, v USA či na Madeiře. Zpěvačka, skladatelka, textařka, spisovatelka, filantropka a světoběžnice **Celeste Buckingham** bodovala v *Česko Slovenské SuperStar* i hitparádách prestižního magazínu Billboard. Nedávno se stala ambasadorkou CARE, jedné z nejstarších a nejvýznamnějších mezinárodních humanitárních organizací na světě.

› Vybavuje se vám nějaká vzpomínka na Aljašku, kde jste žila jako malá?

Jen velmi matné záblesky. Maminka mě veze autem domů po hustě zasněžené cestě, mám na sobě zelený anorak, trochu vidím i vnitřek auta a slyším, že maminka mi něco zpívá. Bohužel, není toho moc, co si pamatuji. Když

vždy věděla. A myslím, že už to nemrzí ani jeho. Moje sestra je terapeutka, tak alespoň jednu dceru má v podobné branži.

Já jsem založením spíš taková filantropka, podporující různé projekty a dobré myšlenky. Další věc je, že jsem ve škole byla průměrná, takže vůbec není jisté, že bych se na medicínu dostala.

„Od počátku své kariéry respektuji kolegy, nicméně vždy jsem byla typ člověka, který se víc kamarádí s lidmi v backstage než s těmi, na které svítí světla. S kameramany, muzikanty, maskéry...“

jsme se přestěhovali na Slovensko, byly mi tři roky a sestře šest měsíců.

› Váš tatínek tam pracoval jako kardiochirurg a už možná v té době si přál, abyste jeho profesní kroky následovala. Ličovala jste někdy při svém altruismu, že jste se lékařkou nestala?

Víte, že ne? Vůbec mi medicína nebyla souzená, což jsem ostatně

› Chuť pomáhat druhým máte v rodině. S oblibou vyprávíte o tom, jak vás maminka odmala vedla k vnímání potřeb ostatních. Tatínek byl zase mezi prvními z Health for Humanity, kteří vyjeli do Afriky...

Cestoval s nimi několikrát, ještě jako student, byť o tom nikde moc nevyprávěl. Můj otec je totiž pán velmi mála slov. Každopádně už na Slovensku, co si pamatuji, iniciovali rodiče více charitativních projektů,

O rodičích

„Vždycky nás učili, že nejsme na Zemi jediní a že je samozřejmostí pomáhat, kde se dá.“



O Česko Slovenské SuperStar

„Tehdy mě to tak raketově vystřelilo, že si už mnohé věci ani neuvědomuji.“

spolupracovali s mnoha dobročinnými organizacemi. To bylo u nás doma opravdu jakousi přirozeností.

› Svedlo rodiče dohromady velké srdce?

Určitě. Vždycky nás učili, že nejsme na Zemi jediní a že je samozřejmostí pomáhat, kde se dá. Že je nezbytné být dobrým člověkem a jít v tomto příkladem, protože jen tak lze ovlivnit, potažmo změnit, své okolí.

„I když je maminka Švýcarka s íránskými kořeny a táta Američan, už dlouho před mým narozením žili v různých zemích, takže jsme byli ryzí multi-kulti rodina.“

› Měla jste volnou výchovu?

Spíš docela přísnou. Ne, na zadek jsem nedostala nikdy, bohatě stačil jeden mamčin pohled. Tatínek mimo jiné učil na univerzitě a maminka působila ve školství, takže se nám dostávalo typické učitelské výchovy. Přísné, důsledné, ale laskavé, a hlavně bylo všechno vysvětlené. Měly jsme disciplínu a k tomu obrovské množství lásky. Pořád jsme se objímali...

› Vaším rodným jazykem je perština, ale i angličtina, později přibyla slovenština, do toho vliv mnoha národností a kultur svázaných s vaší rodinou. Ovlivnila vás některá více?

Brala jsem si kousky ze všeho. I když je maminka Švýcarka s íránskými kořeny a táta Američan, už dlouho před mým narozením žili v různých zemích, takže jsme byli ryzí multi-kulti rodina. A podle toho to u nás doma vypadalo. Zaznívaly tam různé jazyky, na stole se střídala jídla různých kuchyní, k tomu hrála hudba ze všech koutů světa. »

» Narážela jste někdy v kolektivu dětí na hranice nepochopení?

Ze začátku to bylo těžší. Na Slovensko jsme přijely se sestrou jako cizinky, chvilku trvalo, než jsem se naučila slovensky. Cítily jsme, že úplně nezapadáme, ale časem, většinou a také s rozběhem kariéry jsem si už našla „své lidi“.

Na druhou stranu jsem se určitě nikdy nechovála nijak zahořkle. Říkají mi, že jsem byla milé dítě schopné spoustu věcí odpustit nebo se nad ně povznést. A měla jsem docela štěstí na školu, která si libovala v mnohých akcích typu zametání smetí, uklízení okolí, pořádání sbírek šatstva, to jsem byla ve své živlu.

» Podporovali vás rodiče v touze stát se zpěvačkou?

Ano, když viděli, že se mi daří u klavíru i při zpívání. Maminka mě přihlásila do *SuperStar*. Byla součástí její kariéry v každém ohledu.

Odjakživa jsem byla považovaná za trochu jinou než ostatní, a to mi asi zůstalo dodnes.

Na druhé straně mě vždy dokáže potěšit úspěch mých kolegů i jejich charitativní aktivity. Určitě se najdou mnozí, kteří jich dělají ještě více než já. Takový Leoš Mareš za ta léta odmoderoval bezpočet dobročinných akcí, upozornil na řadu problémů. My to každý děláme svým způsobem a jakýkoliv dobrý skutek se počítá.

» Věnovala jste se charitě, i když jste žila v Americe, kde filantropie patří takřka k dobrým mravům?

Ano. S mamkou jsme třeba třikrát do roka „balily ruksaky“. To k nám vždycky přišla celá městská část, kde jsme žily. Pozvaly jsme všechny sousedy, nakoupily potřebné věci, zabalily do batohů a ty pak všichni auty rozváželi po Nashvillu bezdomovcům. To byla mamčiná iniciativa,

ta mě v tomhle ohledu vždycky dokázala předběhnout.

» Vy ale nezaostáváte. Jednou z mnoha vašich aktivit je například spolupráce se speciální školou pro romské a znevýhodněné děti v Kežmarku, a na Česko-Slovenském plese, kde se ženy předhánějí v luxusních róbach, jste třeba vynesla model vytvořený právě těmito dětmi. V rámci podpory íránským ženám jste si zase bez problémů ostříhala své krásné vlasy. Kam až jste schopná v pomoci druhým dojít?

Mám své hranice, nevstupuji do nebezpečných situací a nevím, zda bych byla schopná jít přímo do nějaké konfliktní zóny. Ostříhání vlasů ale vnímám jako to nejmenší, co šlo udělat.

To se stalo během protestů ve jménu Mahsá Amíni, íránské Kurdky, která zemřela ve 22 letech po zatčení mravnostní policií

kvůli nesprávně nasazenému hidžábu. Ženy se obávaly, že kdykoli mohou být na jejím místě. A to stejné napadalo i mě. Co kdyby moje máma neodešla z Íránu, co kdyby měla jiného muže?

Úplně jsem se dokázala vcítit do situace, a nejen kvůli tomu, že jsem napůl Íránka. Svoboda není garantovaná nikdy a nikde. Existuje hezký citát parafrázující Audre Lorde o tom, že si nemohu užívat vlastní svobodu, pokud není svobodná každá žena ve světě.

» Co vám ve vaší kariéře udělalo největší radost?

Jsem pozitivní člověk, baví mě život i většina věcí, které dělám, zažívám radost v mnoha okamžicích. Asi nejsilnějšími momenty bylo moje umístění na příčkách v hitparádách magazínu Billboard. Dokonce dvakrát, což byl pro interpreta,

1995

Narodila se 3. května ve švýcarském Curychu.

2011

Skončila na 10. místě v Česko Slovenské SuperStar.

2012

Vyšlo její debutové album *Don't Look Back*.

„Řídím se heslem, že všechno je k něčemu dobré, a pokud ne, pak je to alespoň poučné.“

» Byla byste tam, kde jste nyní, i bez této soutěže?

Nevím, ale doufám, že ano. Tehdy mě to tak raketově vystřelilo, že si už mnohé věci ani neuvědomuji. V patnácti jsem na to nebyla zase tolik připravená, nicméně i náročné chvíle, které jsem v této souvislosti zažívala, mi nakonec daly mnoho.

» Když se podíváme na výrazná jména světového šoubyznysu, takřka vždy jsou spojená s významnou charitativní činností. Nezřídka bývá stejně impozantní jako ta umělecká. U nás tomu zase tak úplně není. Máte vůbec v našem šoubyznysu nějakou spřízněnou duši?

Asi ne. Od počátku své kariéry respektuji kolegy, jak v Čechách, tak na Slovensku, nicméně vždy jsem byla typ člověka, který se víc kamarádí s lidmi v backstage než s těmi, na které svítí světla. S kameramany, muzikanty, maskéry...

Umí zazářit v luxusních róbach, ale i v šatech, které jí ušily romské děti





V SuperStar zabodovala coby mladičká sympatická dívenka. Na snímku s dalším účastníkem soutěže Matejem Piňákem

kterého nezastupovalo žádné vydavatelství, skutečně velký úspěch. Utvrdilo mě to v tom, že opravdu stojí za to zůstat svá, originální a jít někdy po té delší a složitější cestě.

Říkáte, že jste radostný člověk, přesto jste se potýkala s psychickými problémy a situacemi, kdy jste nebyla šťastná. Bojovala jste s anorexií i vyhořením. Jak k tomu pozitivní člověk přijde?

Jednoduše. Každý někdy bojuje s problémy, s těžkým rozhodováním, často je potřeba i odborná pomoc. Takřka vždy ale hraje roli, jak se k tomu postavíme. Zda se budeme snažit být pozitivní a zvládnout život takový, jaký je, anebo to nezvládneme, což na druhou stranu určitě není znak slabosti. Řídím se heslem, že všechno je k něčemu dobré, a pokud ne, pak je to alespoň poučné.

Dá se poučit z anorexie, která je podle odborníků celoživotní problém?

Dá. Odneseš si z ní třeba poznání, že život je příliš krátký na to, abychom si ho neužívali. Abychom

se fyzicky i psychicky přiváděli do zcela nezdavého stavu, ať už kvůli pohledům jiných, nebo vlastním vnitřním problémům.

Psychické problémy mladých jsou už na denním pořádku. Vzpomínáte si na impuls, kdy jste se začala cítit špatně? Hrály úlohu sociální sítě, které bývají v roli viníka první na ráně?

U mě na vině nebyl až tak digitální svět, spíše obecný tlak, který jsem cítila ve své kariéře. V šoubyznysu bývají jiná kritéria jak na výkon, tak samozřejmě na vzhled. To se dělo už dávno před sítěmi a bude se dít i nadále.

Narážky na váhu jsem slyšela mnohokrát, ostatně slyším je dodnes. Žádná z nich ale nebyla tím konkrétním impulsem, který u mě spustil anorexií. Spíš šlo o důsledek řetězce událostí, že jsem samu sebe začala vnímat úplně zkresleně. Ne-

tějš. Každý by měl vědět, že je v pořádku nebýt v pořádku. Mladí ale na tohle uvědomění bohužel nemají příliš prostoru.

Dalším faktorem je trochu opomíjený tlak starších generací nezřídka poukazujících na to, že mladí nevydrží tolik, co dříve, že se hned ze všeho hroutí. To také nepřidá.

Vidím především to, že my, jako předcházející generace, jsme selhali ve výchově a v péči o ně. To my jsme vytvořili sociální sítě, na nichž jsou závislí. My jsme nastavili pravidla, muži naší generace po celém světě stojí za konflikty, které omezují jak ekonomický růst, tak bezpečí a svobodu mladých.

Možná mají svoje chyby, ale jsou velmi vnímaví a citliví k věcem, které se kolem nich odehrávají. Jen nevědí, co s tím. A bývají často apatičtí, protože vidí, že se nevyplatí obětovat se, protože svět jim to nijak nevrátí.

„Narážky na váhu jsem slyšela mnohokrát, ostatně slyším je dodnes. Žádná z nich ale nebyla tím konkrétním impulsem, který u mě spustil anorexií.“

2024

S Kristy Mohr založila projekt Pretty Girls.

2025

Vydala knihu *What do I do now? alebo Playlist môjho života*.

2026

Stala se ambasadorkou organizace CARE.

poznávala jsem se v zrcadle, neuměla jsem mít sama sebe ráda.

Když se mi konečně podařilo vyjít na druhé straně řeky, řekla jsem si, že už názory druhých lidí, natož cizích, nebudou nikdy ovlivňovat můj psychický stav a moje štěstí. Vyžádalo si to ale mnoho práce na sobě.

Tohle se každému nepodaří...

Asi ne. Teď už poruchou příjmu potravy trpí i chlapi, v některých zemích více než ženy. I když se to netýká všech zemí Evropské unie a ve většině států netvoří tu podstatnější část případů. Psychický tlak na to být dokonalý nebo jiný, než jsem, je v současné době obrovský.

Proto při každé příležitosti zdůrazňuji autentičnost a její potřebu. Být OK sám se sebou je totiž nejdůležitější.

Je něco, co by si mladí mohli z generace naší a našich rodičů naopak vzít za příklad?

Naděje a trpělivost. Ti starší vyrůstali v době, kdy se svět měnil a otáčel často dobrým směrem. Trpělivosti zase ubývá přímo úměrně tomu, jak roste rychlost internetu. Jsme zvyklí na okamžité uspokojení, okamžitý dopamin. Rodiče a prarodiče jsou naopak stále ještě zvyklí na to, že ne všechno přichází hned.

Zpíváte, píšete texty, knížky... Je něco, co neumíte?

Byla bych šťastná, kdybych uměla malovat, ale tohle nadání mě na rozdíl od mojí sestry úplně přeskočilo.

Často zmiňujete sestru. Vaše rodina je ale mnohem větší, jen tatínek má 10 sourozenců. Kde všude žijí?

Po celé Americe. Všichni mají děti, takže je nás opravdu dost.

To ani nemůžete všechny znát.

Kdepak, znám všechny! My se totiž občas scházíme, třeba v nějakém hotelovém kongresovém sálu. »



V knize *What do I do now?* alebo *Playlist môjho života* shrnula svoje úvahy o dospívání a umělecké kariéře

› Jste z nich nejslavnější?

› Ze šoubyznysu jsem mezi nimi jediná, ale jinak jsou tam lékaři, inženýři, veterináři, učitelé. V rodině Buckinghamů jsou moc šikovní lidé, všech těch asi 150, možná už i více.

› Jste zase o kousek dál díky tomu, že jste se stala tváří organizace CARE. Co pro vás znamená reprezentovat instituci s tak hlubokou historií pomáhání po celém světě?

Je to obrovská čest a zodpovědnost, ale i radost. Veřejná reprezentace s možností ovlivňovat chod věcí je skvělá. CARE dělá po světě opravdu mnoho smysluplných aktivit, do nichž se ráda zapojujím.

› Vy už něco podobného děláte na Slovensku. Na co se zaměřuje váš projekt *Pretty Girls*?

Ten máme ještě s kolegyní Kristy Mohr a cílíme na mladé ženy s duševními problémy na Slovensku a v Evropě. Navštěvujeme školy, pořádáme besedy s odborníky jak pro mladé, tak jejich rodiče.

› Jsou nějaké specifické problémy na Slovensku ve srovnání s jinými zeměmi?

Slovensko, jak vyplynulo ze statistik HBSC (Zdravotní chování dětí školního věku – pozn. red.), je ve srovnání s dalšími 43 zeměmi úplně na posledním místě, co se týká stavu psychického zdraví dívek od 13 do 15 let. Nejvýraznějšími faktory se přitom ukázaly tlak společnosti, šikana na školách a sociální sítě. Byl to pro nás hlavní impuls, proč začít v tomto ohledu něco dělat.

› Možná i impuls pro CARE, proč vás oslovili. Také tato organizace se hodně zaměřuje na pomoc ženám. Přitom mnohým ve vyspělém světě se může zdát, že rovnoprávnosti je učiněno zadost a pomoc ženám je marginální problém. V čem máme vůči nim největší dluh?

V podstatě stále nejsme jako ženy rovnocenné. Platy máme

nižší než muži v celé EU. Panují předsudky při přijímání žen do řady pracovních pozic. Procenta domácího násilí vůči ženám poslední dva roky stoupají.

A k tomu se zvedá vlna „hejtrů“, osamělých mužů v rámci tzv. male loneliness epidemic, prosazujících na sítích tvrdé postupy vůči ženám, kterými by si je podrobili a připoutali. Reprodukční práva žen, jak v Evropě, tak v USA začínají být omezována a mohla bych ještě další hodinu vyprávět o tom, v čem všem by ženy potřebovaly pomoc. Ale ženy od žen.

› Jak je v tomto konfliktním světě důležitá právě ženská optika?

Řeknu to stručně: kdybychom žili v matriarchátu, současný svět by tak drsně nevypadal.

„Řeknu to stručně: kdybychom žili v matriarchátu, současný svět by tak drsně nevypadal.“



Prošla složitým labyrintem psychických problémů, nyní pomáhá ostatním

› Co byste si přála, aby se lidem vybavilo jako první, když se v souvislosti s vámi řekne CARE?

Globální dosah. Působení v nejexponovanějších konfliktních zónách. Akční, opravdu potřebná pomoc. A také vzdělávací programy. Osobně to vnímám tak, že je skvělé někoho zachránit, ale další věc je dát mu návod, jak si vlastní život sám zlepšit a pak udržet. Dej muži rybu a navečeří se. Nauč ho lovit ryby a bude večeřet každý den. Tohle je pro mě velmi symbolické.

› Jak si povídáme o tolika zajímavých věcech, úplně jsme pominuly vaše nové hudební projekty. O čem je váš aktuální song *Milý budúc?*

O lásce. Ale ve smyslu, že jde vlastně o dopis budoucímu muži, v němž píšu, co od toho vztahu čekám, co jsem ochotná za něj dát, co si přeju. Takový sen mladé dospělé ženy, která sice nepotřebuje partnera za každou cenu, ale přece jen potřebuje cítit lásku.

› A co jste tedy ochotná za ni dát?

To si musíte poslechnout tu písničku... ■